

Sir Arthur Conan Doyle:

IZGUBLJENI SVET

(THE LOST WORLD) Roman

"Morebiti vendar mislite, da bi vam to moral povedati. Saj bi to tudi storil, a znano mi je, kako lahko si človek pripravi razočaranje, če se dobro ne spozna na te stvari. Dragulji, če so tako debeli, imajo vendar lahko prav majhno vrednost, če niso pravega sestava pa barve. Zato sem vse, kar sem našel, prinesel domov in takoj po povratku nesel en kamen znanemu draguljarju, Spinku tam nasproti, da ga obrusi in oceni."

Dobil je iz žepa škatlico od pilul in vzel iz nje prekrasne lesketajoče se diaman, eden od najlepših draguljev, katere sem kdajkoli videl. "Tukaj imate uspeh," je rekel. "Draguljar pravi, da so vredni vsi ti kamni skupaj najmanj dve sto tisoč funtov. Ta znesek moramo seveda razdeliti med seboj. Torej, Challenger, kaj boste počeli s svojimi petdeset tisoč funti?"

"Če vstrajate res pri svoji velikodušni ponudbi," je odgovoril profesor, "ustanovil bom zasebni muzej, o katerem že dolgo sanjam."

"Pa vi, Summerlee?"

"Pustim predavanja na univerzi, potem bom imel čas, da zaključim razvrstitev kostnih izkopanin kredne dobe."

"In jaz porabim svoj del," je rekel lord John Roxton, da "zberem in dobro opremim potrebne ljudi, potem pa pogledam zopet našo ljubo staro planoto. Pa vi mladenič, vi porabite svoj del za ženitev?"

"Zdaj še ne," sem odgovoril in se skesano nasmehnil. "Rajši bi že šel z vami, če me le hočete vzeti s seboj."

Lord Roxton ni ničesar rekel, a mi je stegnil preko miže svojo, od solca rjavo roko.

Dodatek

Čitatelje našega romana bo nedvomno zanimalo zvedeti, da je morebiti na tej zgodbi nekaj resnice. Zato poročam na kratko o dogodkih, ki so letos, leta 1929, zopet oživili zanimanje za "Izgubljeni svet" in njegovega avtorja, tem bolj, ker je storil to nad vse ugledni in resni mesečnik "English Review". Začetkom decembra 1928 so našli poleg kraja Harbury na Angleškem 11 metrov dolgo okostje trokega plesiosavra, orjaške ribogazčice, ki je živela pred kakimi 100 milijoni let. Sir Arthur Conan Doyle je tudi prišel in ogledal kosti ter takoj izrazil zanimivo domnevo, glasom katere ni treba plesiosavra smatrati za predpotopno žival, ker živi morebiti še zdaj. Conan Doyle misli, da vtegne biti plesiosavr isto kakor t. zv. "morska kača" in trdi, da je videl pred kratkim skupno s svojo soprogo na potovanju po Sredozemskem morju blizu egipske obale neko slinčo pošast. Navedel je tudi uradno potrdilo iz Queenslanda v Avstraliji, kjer je ujel neki ribič majhnega plesiosavra. Avtor "Izgubljenega sveta" je mnenja, da skrivajo oceanske globine še vse polno nepoznatih čudežev. Pri nas smatrajo "morsko kačo" za prazno pravljico, katero vsako leto pogrevajo listi samo v "dobri kislji kumar", kadar so sotrudniki na dopustu in zmanjka drugega gradiva. A "English Review" je vprašala po Conan Doylevem nastopu znanega strokovnjaka na področju podvodnega živalstva, kaj misli o morski kači, in ta je objavil s podpisom "Naturalist" nekoliko uvaževanja vrednih podatkov iz arhiva britanske admiralitete. Omenim pred vsem poročilo parnika "Castilian", ki je bil dne 12. decembra l. 1857 ob šestih zvečer sredi Atlantike ob zapadno-afriškani obali in blizu otoka sv. Helene, zadnjega bivališča velikega Napoleona. Kapitan Harrington v družbi častnikov Davison in Huillierja je bil gledal na poveljniškem mostiču otok, ko se je prikazala samo 20 metrov daleč sredi morja čudna pošast. Njen vrat je bil vsaj 12 metrov dolg in 100 metrov naokrog je bila voda na mah temnorjava. Z daljnogledom so ugotovili mornarji, da izpremenijo barvo vode pod morsko gladino vidni udi živali. Tako je bila torej velika. Plula je počasi proti obali, merila je vsaj 300 do 400 čevljev, imela temno-

rjav hrbet in vrat ter rumenkastobel trebuh. Pozneje je v pismu "Timesu" od 16. februarja 1858 kapitan Harrington dodal: "Kljub dvomom znanstvenikov sem neomajno prepričan, da bivaajo v oceanski globini še nepoznana stvarka. Kot izkušen mornar ne bi nikoli zamenjal onega nestvora s kako drugo živaljo. Saj smo ga opazovali prav blizu in pomota je izključena v daljavi 20 metrov. Mislim, da so te živali jako redke in se malokdaj prikažejo na površju."

Kapitan Drawer, poveljnik "Pauline", je bil dne 8. julija 1875 blizu rtiča San Roc na brazilski obali (5° 13' južne širine in 35° zapadne dolžine), ko je zagledal tri velike kite. Najbolj čudno pa je bilo, da se je ovijalo okoli enega kita velikansko strašilo v obliki kače z rjavim hrbtom, belim trebuhom, orjaško glavico, vrat in gornji život so merili vsaj 40 čevljev. Tekom 15 minut je tiščala ta zver kita v velikanskih sapah in ga tresla kakor hrusko, potem pa ga je potegnila pod vodo. Najbolj čudno pa je bilo ponovno srečanje teden pozneje dne 13. julija. Zdaj je drevela pošast naravnost proti ladji z visoko dvignjenim, do 30 metrov dolgim gornjim životom. Zdelo se je, da hoče napasti ladjo. Moštvo je že pripravilo orožje. Toda pošast je izginila pod vodo, preden se je približala ladji.

Osebnata ladja kraljice Viktorije "Osborne" je srečala dne 2. junija l. 1877. do zdaj nepoznato strašilo. V uradnem poročilu stoji: "Zvečer dne 2. junija ob popolnoma mirnem morju smo zagledali več čudnih plavajočih, 30 čevljev dolgih in do 5 čevljev visokih teles. Pri natančnem opazovanju se je razločilo glavo, dve plavuti in do 30 metrov dolg hrbet. Glava je merila vsaj 6 čevljev, vrat je bil ožji in meril v plečih do 15 čevljev, plavuti sta bili po 15 čevljev dolgi. Kretali sta se kakor želve. Vsa žival je spominjala na orjaškega tulenja, samo da je bil vrat daljši, in se je videl pod vodo še rep. Bila je torej nečuvno velika, vsaj 50 čevljev dolga."

Leta 1884. je sporočil poveljnik fregate "Daedel": Dne 6. avgusta na poti iz Indije smo bili pod 24° 44' južne širine pa 9° 22' vzhodne dolžine. Od petih popoldne je zaklical kadet Sartorius, da se blizu z veliko naglico neka čudna stvar. Moštvo je bilo pri obedu. H kadetu so stopili: poročnik Drummond in Barette pa jaz, kapitan. Zagledali smo vsi enako, da drevo izredno urno dolgo strašilo v obliki kače. Plaval je tako blizu, da bi se natančno razločile v tej daljavi človeške poteze. Izginila je v smeri proti jugo-zapadu in tako naravnost, kot bi zasledovala kako manjšo žival ali drug plen. Glava pošasti je imela kačjo obliko. Život je temnorjave barve, toda z rumenkasto belimi madeži po vratu in prsih. Na hrbtu se je videla neka griva, oziroma vrsta ribjih plavuti. Vsa ta poročila so čudno silena, dasi izvirajo iz najrazličnejših krajev in let. Arhiv admiralitete varuje še veliko slanih obvestil. Zadržje je menda poslal poveljnik "Rotomahana" kapitan Aleksander Coeur, ki je videl l. 1891. z moštvo vred ob Novo-zelandski obali med Napierom in Guisbornom sileno, 100 čevljev dolgo strašilo. Pozneje so silne vesti prenehale. Sotrudnik "English Review" tolmači to s tem, da se zdaj boji zagledati "morsko kačo" vsak mornar, ki noče izgubiti službe ali vsaj zasloveti kakor lažnik. In vendar je strokovni sotrudnik uglednega angleškega mesečnika na strani Conan Doylea. Pravi, da so kljub velikim izpremembam v teku tisočletij, trpeli oceani manj kakor celina. Zato so se lahko ohranile v globinah t. zv. predpotopne živali. Seveda moramo počakati, da dobimo dobro fotografsko sliko morske kače. Če se to posreči, se bodo akesali neštevilni nejeverneži, kakor se je to zgodilo z junaki "Izgubljenega sveta". Vsekakor pa ima roman trajno vrednost, in pripomniti je zopet treba, da so napovedale silne duhovite knjige nebroj pozneje uresničenih odkritij in izumov.

(KONEC.)

Pierre l'Ermitte:

MOLOH

Minili so najtežji dnevi velikega tedna in odhajal sem na počitnice. Po utrudljivem delu v postu — vpil sem enajst, duhovnih vaj, vrh tega vedno spovedoval — se pač spodobi in tudi zdravju ne bi škodilo, če si privoščim nekoliko oddiha, se otresem grešnega mestnega prahu in poslušam mesto grehov prijetno žvrgolenje ptic v prosti naravi. Na deski v zakristiji ni prijavljenih ne porok ne pogreba. Ne bo kmalu tako ugodne prilike, sem si mislil, in odšel na deželo.

Zatekel sem se v župnišče, med cigar temnimi zidovi gospodari moj stari prijatelj. Skupaj sva bila v semenišču. Takrat je bil vitek, lepo rasel in imel je lepe lase. Danes je že nekoliko upognjen, sivolas, blizu šestdeset. A v srcu je ostala stara gorkota in prijaznost. Postrezel mi je in mi odkazal najboljšo sobo.

Danes jutraj po zajtrku me je vprašal: "Kaj boš delal danes?" Vesel sem mu odgovoril: "Sel bom na sprehod." — "Bom šel s teboj." — "Hvala! Ostani raje doma, sicer mi boš vso pot govoril o Bachu, gregorijanskem koralu in teoloških vprašanjih." — "Pax tecum!" — "Et cum spiritu tuo! Aleluja!"

Cez pet minut sem že zapustil vas in zavil spremljan od župnikovega psa na poljsko stezo. Zrak je bil lahak in hladan. Zita so zazelenela. Na neskončnem nebu, preko katerega so se podili oblaki, sem opazil črne pike. Počakal sem nekoliko, da so se približale. Bila je jata vračajočih se ptic selivk, težko pričakovanih predhodnic pomladi. Vse je bilo tiho. Hodil sem dve uri okrog vasi, ne da bi me kdo nagovoril: "Oprostite! Rad bi govoril z vami-nekaj besed."

Toda vsaka stvar ima svoj konec in vedel sem, da župnikova kuharica ne bo prav všeč, če jo pustim čakati s kosilom. Zato sem sklenil, da obiščem še ne-

ko znano in dobro družino, katere dom se je svetil v solnce sredi njiv, kilometer pred menoj. Zavil sem na drugo stezo, ki je vodila proti hiši. Bil sem že blizu, toda kaj to? Kaj se je zgodilo? Zdelo se mi je vse zapuščeno, streha poškodovana, zidovi v razpadu. Nobenega glasu! ... Na travniku poleg hiše nobene živali. Čudno! ... Približal sem se. In res, imel sem občutje, kot bi stal ob mrtvem truplu. Solnčni žarki se niso več svetili v oknih. Kot mrtvoudni roki ob truplu so visle stopnice ob vratih, zidovje je bilo poškodovano, prepreženo z razpokami, izročeno razpadu. Omet se lučil in pada na neobdelano gredo poleg zidu. Hiša je mrtva, vse okrog nje in ona sama je izročena razpadu. Hlevi, kjer so se včasih pod rejni konji podili rujavi zajci, so prazni in že neporabni. Kravji hlev se je že podrl. Na dvorišču sem pogrešil črne kokoši z belimi čepki na glavi, ki so mi pred tremi leti, ko sem bil zadnjič tu,

tako ugajale. Vsepovsod sili iz zemlje plevel.

Zakonca Alainova sta bila poštena in delavna. Pred leti sem se kot gost udeležil njune poroke in sem jima celo podaril veliko posrebrano zajemalko in srebrno žlico. K darilom sem dodal še pismo z voščilom in pripisom: Ta mali dar vajinim bodočim dvanašterim otrokom! Začela sta z dvema, s punčko in fantkom.

Zdelo se mi je, da nista poznala prepira in tudi zdrava sta bila oba. Velikokrat sem mislil sam pri sebi: Če je sploh kje na zemlji sreča, je gotovo v tej družini.

Kako je vendar prišlo tako daleč. Se enkrat sem pogledal na hišo. Kar nisem mogel verjeti, da je res! Kaj je vzrok tej zapuščenosti. Kljub temu, da je bila hiša mrtva, je vsepovsod killo iz razpadajočega zidovja novo življenje le v drugi — rekel bi — nezaželjeni obliki. Cvetoče breskve so dvigale svoje z lepimi cveti obdane veje proti nebu. Nizki kuščarji so se sprehajali po zidu in se solnčili. Cel kup ptic se je vselil pod zapuščeno streho. Na oknu sem opazil sivo mačko, ki je s polzaprtimi očmi premišljevala minljivost tega sveta. Mačka je pametna, drži se bolj zidu kot nestanovitnih ljudi. Ozrla se je proti meni. Morda me je spoznala. Ker pa sem mislil, da bo — če bom šel proti njej — zbežala pred mojim spremljevalcem, sem se premislil in jo pustil, naj premišluje in se spreha med svojimi spomini. Žalosten sem bil nad razpadom. Žalosten radi tega nasprotja med pomladansko naravo in človeško nestanovitnostjo, sem se vrnil domov.

Župnik mi je prišel nasproti. "Je bilo prijetno?" je povpraševal. "Ne." In pripovedoval sem mu o svojem žalostnem odkritju. Začela sva govoriti o Alainovih. "Ta ubogi Alain," mi je pravil, "se je pustil kakor mnogi drugi pregovoriti od nekega pariškega tovarnarja in odšel — ne da bi mene vprašal za svet. To je že stara zgodba. Posestvo in zemlja, to je nekaj težavnega in negotovega. Delo v tovarni je vsaj trajno in gotovo plačano. Dobil je sprva po 1200 frankov na mesec."

"Ze vem, kako je dalje, tisočkrat se je to že ponovilo."

"Nato je Alain prodal živino in posestvo ter se preselil v Pariz. Cez tri mesece je bilo v tovarni nekaj stvari pokradenih in Alainu so osumili tatvine. Bil je seveda odpuščen. Iskal je službe in stanovanja, a dela ni dobil. Stanovanje je bilo slabo in nezdavno. Zbolel je."

"Kje je sedaj?"

"Sedaj je preskrbljen. Pokopališče v Bagneux, devetindevdeseti oddlek, številko sem pozabil. Pljučnica, bolnišnica, smrt brez zakramentov; stara zgodba."

"In žena?"

"Bo šla kmalu za njim. Ker je navajena na deželski zrak, je tudi ona dobila jetiko."

"In deklica?"

"Ne vem!"

"Pa deček?"

"Še manj!"

Mislil, da sem uganil, kaj da pomeni župnikov izmikajoči se odgovor.

Kuharica je javila, da je kosilo pripravljeno. Okna v obednici so bila odprta in solnčni žarki so vreli v sobo. Kamelije so cvetele poleg okna in ptički so nama prepevali. Na mizi je bilo pripravljeno preprosto kosilo. Zrak je hladen. Mimo okna je prijezdil na svojem konju kmet, zagledal naju je in nama voščil: "Bog blagoslovi!"

Vse to sta imela tudi Alainova. Zakaj sta odšla? Sredi tega novega pomladnega življenja, obdan od gorkih solnčnih žarkov, neznanah po mestnih stanovanjih, sredi mirnega važekega življenja sem se spomnil župnikovih besed: "Sedaj je preskrbljen. Pokopališče v Bagneux, devetindevdeseti oddlek, številko sem pozabil."

"O Pariz! Moloh!"

Neporazum

Sodnik: "Zakaj ste prinesli s seboj gorjacho?"

Obtoženec: "V povabilu je napisano, da moram sam skrbeti za obrambo."

NA PRODAJ

Je 5-sobna iz opeke zidana hiša — 50 čevljev široka lota, 3 spalne sobe, vse hrastov les, gorka voda gorkota. Garaža za 2 kari. Blizu poulične in nadulčne železnice. Se mora prodati za nizko ceno, \$7500. Oglasite se na: 2523 S. 56th Ct., Cicero, Ill. —(Adv.)

OPEŠANI?

Vživajte Esorko: Vžite življenje!

S podoben hitrega modernega življenja se večkrat pride do sebojnih bolezni, zaprtosti in vručenosti živcev — razum ako ostanete vsaj sistem s Esorko. Ta dolgo prekušana tonika vredi prebavne nesposobnosti. Uprajte ležarnja.

SEVERAS ESORKA

Zonite

For pyorrhea

For prevention against gum infections, use Zonite, the new powerful antiseptic. Also guards against colds, coughs and more serious diseases of nose and throat.

All ste naročeni na dnevnik "Prosveto"? Podpišajte svoj list!

Navada

Oče: "No, Moris, kako se ti je dopadlo v šoli?"

Sinček: "Prav lepo je bilo, samo tisti longin, ki sedi na kasi, se mi ne dopade."

From Youth to Age

There are three trying periods in a woman's life: when the girl matures to womanhood, when a woman gives birth to her first child, when a woman reaches middle age. At these times Lydia E. Pinkham's Vegetable Compound helps to restore normal health and vigor.

LYDIA E. PINKHAM'S VEGETABLE COMPOUND

"If you will fill in the coupon and mail to the Lydia Pinkham Medicine Company, they will be glad to send you a copy of Lydia E. Pinkham's Private Test Book, free of charge."

Name: _____
Street: _____
Town: _____ State: _____ Dept. M.F.

PROBAK

DOUBLE-EDGE BLADES

you ever had or your money back

50¢ for 5
\$1 for 10
Sample Blade.. 10¢

If your DEALER cannot supply you, write direct

PROBAK CORPORATION

454 FIRST AVENUE NEW YORK

Periferija

"Kako se upaš poljubiti mojo ženo?"

"Ne jezi se sosed, saj vidiš, da kadar je pijan se mu nič ne gabi."

Feen-a-mint

The Laxative You Chew Like Gum

No Taste But the Mint

At Druggists—15c, 25c

famous the world over

Pinaud's Shampoo

Leaves your hair lustrous, healthy, and not too dry!

At your favorite store—or send for free sample to Pinaud, Dept. M, 220 E. 21 St., New York

"THAT LITTLE GAME" Inter-nat'l Cartoon Co., N.Y.—By B. Link

Tiskarna S. N. P. J.

SPREJENA VSA

V TISKARSKO OBRT SPADAJOČA DELA

Tiska vabila za veselice in shode, vizitnice, časnike, knjige, kalendarje, letake itd. v slovenskem, hrvatskem, slovaškem, češkem, nemškem, angleškem jeziku in drugih

VOĐSTVO TISKARNE APELIRA NA ČLANSTVO S.N.P.J. DA TISKOVINE NAROČA V SVOJI TISKARNI

Vsa pojalnita daje vodstvo tiskarne. Cene zmerne, unijsko delo prve vrste.

Pišite po informacije na naslov:

S. N. P. J. PRINTERY

2657-59 So. Lawndale Avenue

CHICAGO, ILL.

TAM SE DOBE NA ŽELJO TUDI VSA UST MENA POJASNILA